

SKANDINAVIENS STJERNE

NR. 10

OKTOBER 1953

102. ÅRGANG

Apostlen JUDAS THADDÆUS

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 10

OKTOBER 1953

102. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og \$ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionens præsidentskab	279
»Du må ikke misbruge Herren, din Guds navn«	280
Endnu et tempel i Europa	285
En advarsels røst	286
Kirken ude omkring	294
Distriktskonferencerne	294
Ydmyghed	295
Kredslærernes budskab	297
Nyt fra hjælpeorganisationerne	298
Fra missionsmarken	303

HUSK AT MELDE FLYTNING!

Hver eneste måned får vi et antal Stjerner retur med påskriften »Flyttet, hvorhen vides ikke« eller »Ubekendt efter adressen«. For at undgå standsning i forsendelsen eller i bedste fald forsinkelse af leveringen, beder vi venligst abonnenter, som *flytter*, om *i god tid* at meddele deres nye adresse.

Abonnenter, som *emigrerer*, bedes meddele os deres adresse i Amerika, *inden* de rejser. Stjernen vil da portofrit blive sendt til den nye adresse.

Fra missionens præsidentskab.

For nogen tid siden læste jeg en artikel om bøn, som fik mig til at tænke og samtidig til at spekulere på, om vi som sidste dages hellige ikke går glip af noget, som vi er berettiget til i vort daglige liv. Herrens hus er et ordens hus, og lad os i vore bonner huske, at der må være en vej, ad hvilken vore bonner må gå, for at vi kan få den velsignelse, som vi ønsker. For det første er der nødvendigheden af at bede. Når Herren, som er så fuldkommen som han er, behøver at bede og endda ofte, hvor meget mere er det da ikke nødvendigt, at vi beder. Kristus begyndte sin gerning med fyrretyve dages faste og bøn. Da han valgte sine tolv apostle, bad han hele natten. En af de helligste bonner, der nogensinde er opsendt, var, da Herren bad til sin Fader om at gøre hans apostle til eet, ligesom de var eet. Det sidste, han gjorde den nat, da han blev forrådt i Gethsemane Have, var at bede om styrke til at bære sin byrde.

Omtrent de sidste ord han udtalte, før han døde, var en bøn: Fader, forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør. Der er kun eet virkeligt formål med bonnen, og det er, at vore tanker og ord kan stige op til Guds trone, blive overvejet, og et svar sendt tilbage til os. Her er noget for os at tænke over: går de ord, vi udtaler i vor bøn, højere end til loftet eller falder de tilbage for vore fodder uden at blive besvaret?

Når som helst vi modtager en velsignelse, er det ved lydighed mod den lov, som den pågældende velsignelse er betinget af. Vi kan af dette se, at bonner er mere end ord, de må omfatte et retskaffent liv, en samvittighed, der er fri for forseelser, og en ydmyghedens ånd, for at de kan stige op til himlen. Og når de kommer op til himlen, hvordan er det så med et svar?

Jeg vil gerne stille dig et spørgsmål. Føler du dybt nede i din sjæl, for og efter at du har bedt, at Herren vil besvare din bøn? Hvis du ikke har nogen som helst tvivl om det, så vær ikke bekymret for svaret. Hvis vi har nogen tvivl eller frygt, så vil vi, hvis vi går tilbage et eller andet sted på linien finde en brudt lov eller en lov, som vi ikke har overholdt. Ret dette og vi vil da finde en forandring i vor bøn.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på nogle hændelser i profeten Joseph Smiths liv og de svar, han fik på sine bonner. Hans første bøn var så magtfuld, at himlene åbnedes, og Gud Faderen og hans Son, Jesus Kristus, forlod deres troner og kom ned til jorden for at besvare hans bøn. Hvor mange gange viste engelen Moroni sig for ham personligt som svar på hans bonner? Hvilken magt har vi i hans bonner, der kunne få Johannes Doberens til at komme til ham, og ligeledes Peter, Jakob og Johannes, og alle de sendebud, som viste sig for ham i Kirtland Templet, ja, selv Kristus selv? Bad han anderledes, end vi gør? Han modtog altid svar på sine bonner.

Præsident Snow bad i seks timer, da han ønskede at helbrede en syg dreng, den gang han blev kaldet til at åbne den italienske mission. Svaret kom: Ja, du kan helbrede barnet.

Det gør ikke så meget, hvordan en bøn bliver besvaret, enten det er et budskab vi ønsker, en person, som bliver helbredt, eller det er inspirationen, der besvarer den. Spørgsmålet er: Får vi et svar? En bøn er ikke nogle få ord for at antyde, at vi er pa-

rate til at spise, eller nogle få ord til at slutte dagen eller få ord ved begyndelsen af dagen. En bøn til Gud må komme fra dybet langt nede i de fineste dele af sjælen, fyldt med ydmyghed og en uforfærdet tro, som vil sende vort hjertes retfærdige ønsker op til himmelen og bede om et svar, som den, der beder, vil kunne forstå.

Til alle missionærerne vil jeg sige: Før vor mission er endt, lad os da se, om vi kan lære at bede, så vi må få svar på vore bønner, når det er til vort bedste.

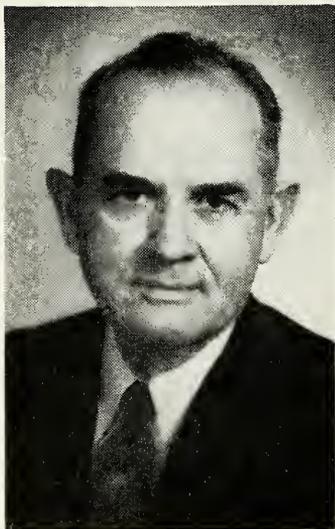
Til de hellige vil jeg sige: Det er sandt, at skriften siger, bank på og der skal lukkes op for jer; men vær sande mod jer selv og bered jer, før I banker. Lev nær til Herren, lad vore bønner komme fra et ydmygt og rent hjerte, og jeg vil love jer, at Herren vil tage vare på jer.

Må Herren velsigne os med forståelse og klogskab nok til at sætte os i stand til, når vi beder, at bede om de rigtige ting og på den rigtige måde og være klare over de velsignelser, som vi er berettiget til, beder jeg ydmygt om for os alle i Jesu Kristi navn. Amen.

Junius M. Sorensen, missionspræsident.

„Du må ikke misbruge Herren din Guds navn“

Tale af apostel Spencer W. Kimball, udsendt over C. B. S. Radio Network »Church of the Air« søndag den 29. marts 1953.

Ældste Spencer W. Kimball

Det var en strålende dag i Jerusalem for så mange, mange år siden. Om solen strålede eller var skjult bag mørke skyer, ved jeg ikke. Men een ting ved jeg. Det var en strålende dag, for dér kom, ridende på en asenindes føl ind i den gamle by, Herligheds konge, Menne-skesønnen, Verdens Forløser.

Kun relativt få af jordens befolkning kender noget til de store begivenheder på denne dag, som kan kaldes den første palmesøndag, og ingen af dem, der deltog i den, kan have været fuldstændig klare over betydningen af den eller af de enestående og deraf følgende begivenheder, der skulle ske i den uge, der fulgte.

Det ydmyge dyr vidste ikke, da det bragte denne kostbare byrde ned ad den palmestrøede vej fra Oliebjerget, at det bar verdens Frelser for at afslutte hans foreløbige gerning i denne sidste uge af hans liv, og at han skulle lide og blive korsfæstet. Kunne det have forstået, hvor stolt ville det have været, for det bar Guds

Son til det sidste sted med dets smertelige oplevelser. Det bragte et lam til slagtebænken, en lidende til hans plageånder, en Frelser til hans offer, en Forløser til hans Gethsemane og hans Golgatha, en Herre til hans frivillige død, et fuldkomment menneske til hans højeste triumf, selve Guds Son til Faderens herlighed.

På en vis måde havde mængden følt dette øjeblikks vigtighed og havde spredt deres kapper ud for at lave en hædersvej, og i ærbødig tilbedelse sang de:

»..... Hosianna! Velsignet være han, som kommer i Herrens navn Hosianna i det højeste.« (Mark. 11:9,10).

Hvilken kærlighed Frelseren havde til os! Hvor stor hans medlidenhed, da han med faste skridt gik mod sit Golgatha! Hvor godt vidste han ikke, hvad der lå foran ham! I tre år vandrede han på højene og berørte støvet på stien i dalen i sit fodeland. Nogle få påskønnelsens ord varmede ham; bestandige anklager og forbandelser stak ham i hjertet. Han var fuldt ud klar over, at hver solnedgang bragte ham nærmere til den endelige prøve, hver mil nærmere til hans korsfæstelse, hver prove nærmere til hans guddommelige triumf.

Jesus fuldkommengjorde sit liv og blev vor Kristus. En Guds kostbare blod blev udgydt, og han blev vor Frelser; hans fuldkomne liv blev ofret, og han blev vor Forløser; hans forsoning for os gjorde det muligt for os at vende tilbage til vor himmelske Fader, og dog, hvor tankeløse, hvor utaknemmelige er ikke de fleste arvinger! Utaknemmelighed er en synd, der findes i alle tidsaldre.

Et stort antal mennesker tilstår, at de tror på ham og hans værk, og dog er det relativt få, der ærer ham. Millioner af os kalder os selv kristne, og dog knæler vi sjældent ned i taknemmelighed for hans højeste gave, hans liv. Ikke blot dette, men vi vanærer hans hellige navn, og ondskabsfuldt eller tankeløst bander vi med de samme navne, som kun burde udtales i ærbødighed og tilbedelse.

En dag på hospitalet blev jeg kørt ud af operationsstuen af en funktionær, der snublede, og fra hans vrede læber kom der nogle slemme eder i forbindelse med Frelserens navn. Skont halv bevidstløs for jeg sammen og råbte indtrængende: »Jeg beder Dem, ti stille! Det er min Herres navn, De spotter.« Der blev en dødlignende tavshed, så hviskede en dæmpet stemme: »Om forladelse.« Han havde i øjeblikket glemt, at Herren kraftigt har befaleet alt sit folk:

»Du må ikke misbruge Herren din Guds navn, thi Herren lader ikke den ustraffet, der misbruger hans navn!« (2. Mos. 20:7).

Fornyelig så jeg et skuespil på et teater i San Francisco. Stykket havde haft en stor succes i New York. Det var meget omtalt, men skuespillerne, uværdige til at løse vor Herres skoremme, vanhelligede hans hellige navn med deres simple, vulgære tale. De gentog skuespilforfatterens ord, ord, der profanerede deres Skabers hellige navn. Folk lo og klappede, og da jeg tænkte på forfatteren, skuespillerne og

publikum, kom den følelse til mig, at de alle var delagtige i forbrydelsen, og jeg erindrede tugtelsen i Ordsprogenes Bog til dem, der er medskyldige i det onde:

»Hæleren hader sit liv, han hører forbandelsen, men melder intet.« (Ordsp. 29:24).

Fornylig købte jeg en bog, der var kendt vidt omkring og havde fået en fin kritik, en best-seller, og mit blod blev koldt ved de bespottelige og simple samtaler i den, og jeg krøb sammen, når personerne på en grim måde brugte Guddommens hellige navne. Hvorfor? Hvorfor sælger forfatterne sig selv så billigt og vanhelliger deres af Gud givne talenter? Hvorfor bander de? Hvorfor tager de navnene på deres egen skaber, deres Forløseres hellige navn, i deres vanhellige mund og deres ugudelige pen? Hvorfor ignorerer de hans udtrykkelige befaling:

»I må ikke sværge falsk ved mit navn, så du vanhelliger din Guds navn. Jeg er Herren! (3. Mos. 19:12).

»Mon øksen bryster sig mod den, som hugger?« (Es. 10:15).

Ved en frokost i en soldaterklub sad nogle mænd i nærheden af mig og fortalte simple historier, hvor de brugte Gud i himlens hellige navn, som om det var uskyldig slang, og talere besudlede mikrofonen med upassende sprog.

Hvad er de hellige navne, som man bør udtale og skrive med så stor omhu. Esajas synger:

»Thi et barn er født os, en søn er os givet, på hans skulder skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrstek.« (Es. 9:6).

Og andre navne, hvor han hentyder til sig selv: Menneskesønnen, Herren, Frelseren, Guds Søn, Forløseren, Alfa og Omega, Immanuel, Jesus Kristus, Almægtige Gud.

I denne sidste uddeling formaner Herren:

»Derfor skal alle mennesker tage sig i agt for, hvorledes de tager mit navn på deres læber. Thi se, sandelig siger jeg, at mange er under fordømmelse, fordi de tager Herrens navn forfængeligt og bruger det uden ret.« (L. og P. 63:61,62).

Nede ved kysten var der en dag nogle unge, som havde kørt deres vogn for langt ud i sandet, og den sank dybt i. Deres forenede anstrengelser for at få den løs syntes utilstrækkelige. Jeg tilbød at hjælpe, men det rædsomme sprog, de brugte, frastødte mig. Unge mennesker brugte deres Skabers hellige navn, som om det var dem, der havde skabt ham. Jeg veg tilbage for vanhelligelsen og forlod dem. Deres opdragelse havde været mangelfuld, eller havde de, som de ældre, glemt betydningen af de bud, som Gud havde givet næsten i samme åndedræt:

»Du må ikke slå ihjel! Du må ikke bedrive hor! Du må ikke misbruge Herren din Guds navn!« (2. Mos. 20:13, 14,7).

Skønt dødsstraf nu ikke kræves som i gamle dage, er blasfemi lige-

som hor og mord, lige så alvorlig som tidligere, skønt den er almindelig iblandt os og delvis akcepteret i vor verden.

Da Job fik at vide, at hans selskabeligt anlagte sønner og døtre førte et udsvævende liv i deres hjem, og han var ængstelig for dem,

».....ofrede han brændofre, eet for hver af dem. Thi Job sagde: Måske har mine sønner syndet og forbandet Gud i deres hjerte.....« (Job 1:5).

Han var i stor pine. Hans ben smertede; hans kød var betændt; hans hjerte var prøvet og hans håb næsten borte, men da hans hustru gjorde oprør og sagde:

».....Holder du endnu fast ved din fromhed? Forband Gud og dø!« (Job 2:9).

irettesatte den trofaste Job hende strengt:

»Du taler som en dåre.....« (Job 2:10).

En gruppe unge basketball-spillere klatrede op på den bus, som jeg kørte med. De syntes at kappes med hinanden om, hvem der kunne bande mest modbydeligt. Måske havde de lært det af ældre mænd, da de havde været bold drenge på golfbanen. Jeg ved, at de ikke var helt klare over, hvad de gjorde.

Profeten Esajas kalder *dem* til regnskab og omvendelse,

».....som sværger ved Herrens navn og priser Israels Gud — dog ikke redeligt og sandt —.....« (Es. 48:1).

I hæren hører man i udstrakt grad banden. Lavere og højere officerer bander ofte overfor deres undergivne i deres diktatoriske befalinger, og unge mænd i tjenesten føler ofte, at de er mandige, hvis de bander og vanhelliger deres Gud.

Præsident George Washington gjorde det klart, at banden i hæren hverken var nødvendig eller berettiget. Som øverste leder af Kolonihæren var han ansvarlig for følgende ord:

»Mange og bestemte ordrer er blevet udstedt mod den meningsløse og afskyelige vane at bande; ikke desto mindre bemærker generalen med megen beklagelse, at den stadig finder sted, om muligt endnu mere end nogensinde. Hans følelser bliver stadig såret ved soldaternes eder og forbandelser, hver gang han hører dem. Navnet på det Væsen, hvis uendelige godhed har givet os lov til at eksistere og nyde livets behageligheder, bliver uophørligt bestridt og vanhelliget på en måde, der er lige så umotiveret som den er forfærdende. For religionens, anstændighedens og ordenens skyld håber og tror generalen derfor, at officerer af enhver rang vil bruge deres indflydelse og myndighed til at afskaffe en skik, der er lige så unyttig som den er ond og skændig. Hvis officererne ville gøre det til en ufravigelig regel at irettesætte og, hvis det ikke hjælper, at straffe soldaterne for forseelser af denne slags, ville det ikke unklare at have den ønskede virkning.«

Mange folk undskylder deres banden ved at sige, at De ti Bud blev givet for tusinder af år siden til et fjernt folk, men det må erindres,

at han gav disse bud ikke alene til israeliterne, men han gentog dem med eftertryk til jøderne i tidernes midte, og endog i vor egen udde-
ling har han gentaget dem til vor egen gavn og vejledning.

Til den unge manō i Jerusalem, som spurgte om vejen til frelse, sagde Kristus:

».....vil du gå ind til livet, så hold budene.« (Matt. 19:17).

Den ivrige spørger sagde: »Hvilke bud?« Herren gentog så De ti Bud for ham. De var stadig anvendelige. Han sagde også i Bjergprædikenen:

»Men jeg siger jer, at I må aldeles ikke sværge.....« (Matt. 5:34).

Apostlen Paulus fordømte folk, der bander, da han sagde:

»En åben grav er deres strube, med deres tunger øvede de svig; der er slangegift under deres læber; deres mund er fuld af forbandelse og bitterhed.« (Rom. 3:13,14).

Og Jakob for op mod de onde:

»Men tungen kan intet menneske tæmme, rastløs og ond som den er, fuld af dødbringende gift..... Af den selv samme mund udgår både velsignelse og forbandelse. Mine brødre! således bør det ikke være.« (Jakob 3:8,10).

Vi, som er tankeløse og uforsigtige, og vi, som er onde og udfordrende, bør huske, at vi ikke kan misbruge Herrens navn ustraffet.

På scenen, på lærredet, i telefonen bliver folsomme øren og øjne dagligt krænket over den ubeføjede og vanhellige brug af navnet på Gud vor Herre. I klubberne, på bondegården, i selskabslivet, i forretningslivet og på enhver livets vej bruges Forloserens navn formasteligt og syndigt. Men der er nogle, som elsker Herren og udtaler hans navn med ærbødighed.

Da St. Pauls katedralen var under opførelse, blev følgende medde-
lelse sendt til dem, der var beskæftiget med arbejdet:

»Da der blandt arbejdere og andre altfor ofte hores den ugudelige vane at bande til vanhelligelse af Gud og foragt for myndighederne, og da en sådan ugudelighed bør være banlyst fra dette arbejde, hvis formål er at tjene Gud og hædre religionen, befales det, at vanhellig banden er tilstrækkelig grund til at afskedige en hvilken som helst arbejder.«

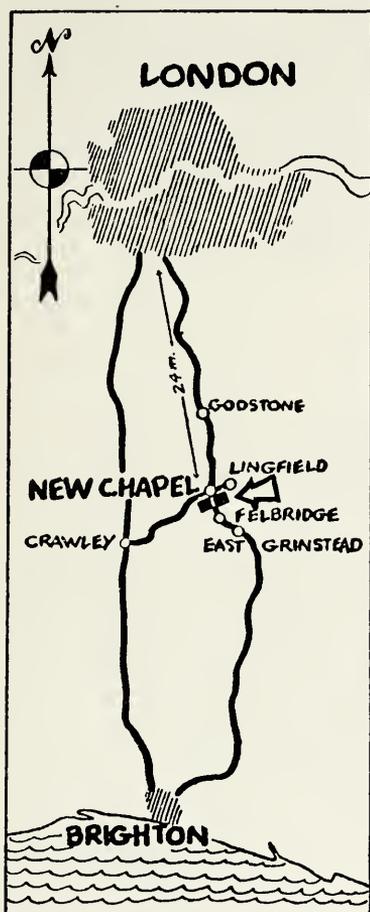
Lad os indvie os selv til en ærbodig holdning, til taknemmelighed mod vor Herre for hans uforlignelige offer. Lad os erindre den nye befaling:

»Derfor skal alle mennesker tage sig i agt for, hvorledes de tager mit navn på deres læber.« (L. og P. 63:61).

Må vi altid ære vor Herre i en dybt forankret tilbedelse og ved at prise hans hellige navn. Må vi efterleve hans befalinger og danne vort liv efter hans evige frelsens plan. Jeg beder om dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Apostel *Spencer W. Kimball*.

Endnu et tempel i Europa!

Mandag den 10. august indviede præsident David O. McKay en tempelgrund i England, hvor tempel nr. 2 i Europa vil blive bygget. Planer om købet af en tempelgrund i England har været i gang i næsten et år, og handelen blev afsluttet for nogen tid siden, men på grund af de tidligere ejeres ønske har meddelelsen om købet været tilbageholdt, indtil det blev offentliggjort af Det første Præsidentskab i forbindelse med indvielsen. Den grund, der er købt til templet, er et smukt baroni-sæde fra det 14. århundrede ved navn New Chapel Hall. På grunden, der er 32 acres stor, ligger selve hovedbygningen, en stor herregård, og en del tilhørende bygninger, bl. a. tjenerbygning, stalde og lader. Ejendommen ligger 26 miles syd for Londons centrum, halvvejs mellem London og Brighton.

I forbindelse med sin rejse til England for at indvie den nye tempelgrund dér, foretog præsident David O. McKay også indvielsen af tempelgrunden i Schweiz, idet denne fandt sted onsdag den 5. august. Offentliggø-

relsen af arkitektens tegning til templet i Schweiz fandt sted i april måned, og ved den lejlighed udtalte præsident McKay, at opførelsen af bygningen ville blive påbegyndt i sommer. Samtidig udtalte han, at der var mange medlemmer i landene i Europa og Australien, som aldrig ville blive i stand til at komme ind i et Herrens hus, med mindre Kirken bygger templer i deres lande. »Der er mange af disse folk, som er værdige til det privilegium at udføre tempelarbejde«, sagde han. Samtidig antydede præsident McKay, at Kirken kunne bringe templer til disse folk ved at bygge mindre bygninger til disse formål og flere af dem. Omkostningerne til templet i Bern er anslået til at ville blive ca. 350,000 dollars. Kirkens arkitekt, Edward O. Andersson, har udarbejdet tegningerne til dette tempel, og han ledsagede præsident

McKay på rejsen til England for at studere terrænforholdene på byggegrunden, før han udarbejder tegningerne til templet i England.

Ved indvielsen af tempelgrunden i Schweiz var der ca. 300 søskende og venner samlet, da præsident McKay og hans følge ankom. De snedækte Berner-Alper og skoven dannede en malerisk baggrund for tempelgrunden. Indvielseshøjtideligheden blev afholdt onsdag d. 5. aug. ved middagstid med præsident McKay som hovedtaler, og han holdt også indvielsesbønnen. Ved denne lejlighed gentog han sit ønske om at bringe templer til folkene i Europa. Han fortalte om sine planer om at indvie grunden i England senere på ugen. »Europa vil om kort tid have to templer, som er dets egne«, sagde han.

Fra Deseret News.

Fortsat artikel:

EN ADVARSELS RØST

Af Parley P. Pratt.

Dernæst læser vi i 1. Mos. 1:29—30: »Gud sagde fremdeles: Jeg giver eder alle urter på hele jorden, som bærer frø, og alle træer, som bærer frugt med kerne; de skal være eder til føde; men alle jordens dyr og alle himmelens fugle og alt, hvad der kryber på jorden, og som har livsånde, giver jeg alle grønne urter til føde. Og således skete det.« Af disse vers lærer vi, at jorden hverken frembragte skadeligt ukrudt, giftige planter eller unyttige torne og tidsler; alt, hvad der voksede på jorden, tjente til føde for mennesker og dyr, fugle og krybdyr; og deres føde var udelukkende vegetabilier. Kod og blod blev aldrig ofret for at stille deres lyst eller hunger; dyrene på jorden levede alle i fuldkommen fred med hinanden; loven åd strå ligesom oxen, ulven vandrede med lammet, leoparden lå ved siden af kuddet, koen og bjørnen græssede sammen, medens deres unger hvilede i fuldkommen tryghed under skyggen af de samme træer. Alt var fred og enighed, og der fandtes intet, som kunne skade eller forstyrre, på den hele jord.

Og som kronen på det hele ser vi mennesket, skabt i Guds billede og ophøjet i herlighed og magt, med herredømme over hele den store mangfoldighed af væsener, der vrimlede på jorden, og samtidig beboede han en smuk og frugtbar have, i hvis midte livets træ stod, hvortil han havde fri adgang; han kunne omgås sin Skaber, tale med ham ansigt til ansigt og skue hans herlighed, uden at nogen mørk sky adskilte dem. O, læser, betragt et øjeblik denne smukke skabelse, omgivet af fred og overflod; jorden var fuld af uskyldige dyr, som nød tilværelsen; i

luften sværmede yndige fugle, hvis uophørlige sang fyldte luften med skønne toner; og alle var de deres retmæssige overherre, som selv frydede sig over dem, underdanige; mennesket befandt sig i en dejlig have, hovedsædet for hele skabningen, og sad på dette vidtudstrakte riges trone, hvor han regerede over hele jorden med uomtvistelig ret, medens hærskarer af engle lejrede sig omkring ham og med deres glade stemmer istemte taknemmelighedens lovsange og glade jubelråb; hverken suk eller klage hørtes på den hele jord; heller ikke fandtes der sorg, frygt, smerte, gråd, sygdom eller død; heller ikke strid, kamp eller blodsudgydelse; men fred herskede overalt, og liv, glæde og kærlighed herskede over hele Guds skaberværk. Men ak, hvor forandret er det ikke nu!

Det bliver nu min tunge pligt at fremhæve nogle af de store forandringer, som har fundet sted, samt hvad der har bragt jorden og dens beboere ned til det nuværende lave standpunkt.

Først og fremmest faldt mennesket fra sin ophøjede stilling foran Gud, da han gav efter for fristelsen, og dette fald havde indflydelse ikke alene på ham, men på hele den øvrige skabning, og forårsagede mange forandringer. Han blev selv forvist fra sin Skabers åsyn, et slør blev trukket imellem dem, og han blev drevet ud af Edens Have og måtte begynde at dyrke jorden, som blev forbandet for hans skyld; den skulle herefter bære torne og tidsler, og i sit ansigts sved skulle han tjene sit brød, og i sorg skulle han nyde det alle sine dage og til sidst vende tilbage til støvet. Men Evas forbandelse var, at hendes kummer skulle være mangfoldig, og hun skulle føde sine børn med smerte; og mellem hendes sæd og slangens sæd skulle der være et stadigt fjendskab; mennesket skal knuse slangens hoved, men den skal hugge i menneskets hæl.

O, hvilken forandring! Denne klode, der fornylig var så skøn, er nu blevet et opholdssted for sorg og møje, død og græmmelse. Jorden sukker under forbandelsens torne og tidsler; mennesker og dyr lever i fjendskab; slangen sniger sig sky bort af frygt for at få sit hoved knust, og mennesket vandrer ængstelig på den tornefulde sti, af frygt for at slangens giftige tænder skal gennemstikke hans hæl, medens lammet udgyder sit blod på det rygende alter. Snart begynder mennesket at hade, forfølge og myrde sine medmennesker, indtil jorden til sidst er fuld af voldshandlinger; alt kød bliver fordærvet, mørkets magt får herredømmet, og »da angrede Herren, at han havde gjort menneskene på jorden, og det skar ham i hjertet«, og han besluttede at rense jorden med vand.

Hvor meget syndfloden har bidraget til jordens deling i øer og fastlande, bjerge og dale, har vi ingen underretning om; forandringen må have været betydelig. Men efter syndfloden, i

Pelegs dage, blev jorden delt. Se 1. Moseb. 10:25. Det er ganske vist en kort historie om en så stor begivenhed; men alligevel vidner den om den mægtige omvæltning i naturen, som rullede havet fra dets oprindelige sted mod nord, så det kom til at skille jorden i forskellige dele, og derved gav den omtrent dens nuværende form. Dette tilligemed de jordskælv, revolutioner og andre voldsomme omvæltninger, der senere har fundet sted, har bidraget til at forandre jordens overflade og give den sin nuværende skikkelse, medens de store forbandelser, som hviler over de forskellige strækninger på grund af menneskets ugudelighed, har fremkaldt de stillestående sumpe, døde have og gølge ørkener. Se f. eks. profeternes forudsigelser om Babylon; hvorledes den skulle være en evig ørken, et tilflugtssted for vilde dyr, et ly for urene og forhadte fugle, et hjem for ugler. Den skulle aldrig blive bebygget, men ligge øde fra slægt til slægt. Se også Sodomias sletter, som var fulde af byer, landsbyer og blomstrende haver, godt vandede; men ak, hvilken forandring! Kun en stor sø med stillestående vand betegner stedet. Se Palæstinas land i Salomons dage: Det var i stand til at brødføde flere millioner mennesker og gav desuden et overskud af hvede og andre produkter, som blev byttet bort til de omliggende nationer, hvorimod det nu er øde og næppe i stand til at brødføde nogle få ynkelige indbyggere. Og når jeg kaster et blik på mit eget land (Amerika) og ser de talrige stinkende sumpe og søer samt de uhyre bjergstrækninger og utallige ørkener og klipper, som er sønderbrudt og revnede helt igennem, udbryder jeg: Hvoraf kommer alt dette?

Når jeg læser Mormons Bog, oplyser den mig om, at da Kristus blev korsfæstet blandt jøderne, blev hele det amerikanske fastland rystet i sin grundvold, mange byer sank i dybet, og vandene steg op i deres sted; klipperne revnede og bjerge hævede sig sig til en overordentlig højde, medens andre bjerge blev dale; de lige veje blev ødelagt, og hele landets overflade blev forandret. Da udbryder jeg: Disse ting er ikke længere noget mysterium; jeg har nu lært at forklare mig de mange bjergkæder og ser, at klipperne er revnede, og hører, at man dybt nede i jorden har fundet uhyre klippestykker, der er slynget langt bort fra deres oprindelige sted, udbryder jeg med forbavelse: Dette var den lidende naturs veer og krampagtige døds-kamp, da Guds Søn led på korset!

Men menneskene er blevet degenererede og har forandret sig meget, ligesom jorden er det. Synd, vederstyggeligheder og mange slags laster har i de sidste århundreder forøget menneskenes elendighed, sorg og lidelser. Lediggang, udsvævelser, hovmod, gerrighed, drukkenskab og andre vederstyggeligheder, som er karakteristiske for de sidste dage, har bidraget til at styrte menneskeheden i den dybeste elendighed, medens præ-

sterne ved deres snedighed og falske lærdomme har gjort deres til at lulle menneskene i søvn og få dem til at være tilfredse med det, de har, skønt de er aldeles blottede for de gaver og velsignelser, som de hellige tidligere nød, og som alene er i stand til at udvikle menneskets åndsevner, forædle følelserne, udvide hjertet og bringe sjælen til den højeste grad af udvikling. Se, hvorledes de gamle taler med den store Jehova, bliver undervist af engle og inspireret af den Helligånd, har drømme om natten og syner om dagen, indtil til sidst sløret bliver taget bort, og de får lov til, med forbavelse, at skue alle ting, både de forbigangne og de tilkommende, ja endog at henrykkes til det høje blandt de utallige verdener, medens evighedens umådelige udstrækning ligger åben for dem, og de betragter den almægtige Skabers underfulde værk, indtil de forstår, som de bliver forstået, og ser, som de bliver set.

Sammenlign denne kundskab med den moderne opdragelse og den verdslige visdoms overfladiske kundskaber, som nu synes at tilfredsstille menneskenes snævre og formørkede sind i denne generation; ja, betragt det nittende århundredes snæversynede, pengegridske, udspekulerede, bedrageriske smigrer, som ikke tænker på andet end at forøge sin formue eller drage fordel af sin næste, og hvis eneste gudsdyrkelse består i at gå til kirken, give præsten hans betaling, eller i at bede til Gud uden at vente at blive bønhørt eller få noget svar, idet han antager, at Gud har været døvtum i mange århundreder eller er lige så sløv og ufølsom, som han selv er. Og efter at vi har set de to modsætninger, vil du være i stand til at danne dig et begreb om den store højde, hvorfra mennesket er faldet. Du vil også se, hvor langt mennesket nu lever under sin tidligere ære og værdighed; og dit hjerte vil sørge og være dybt bedrøvet, når du betragter ham i hans fornedrede tilstand og tænker på, at han er din broder; og du vil sikkert udbryde med undren og forbavelse, »O, menneske, hvor er du faldet! En gang var du himmelens yndling; din Skaber fandt behag i at tale med dig, og engle og retfærdige, fuldkommengjorte menneskers ånder var dine ledsagere; men nu er du fornedret til dyrenes standpunkt, ja, endog langt under dem, thi de ser med rædsel og gru på dine syndige fornøjelser, dine forlystelser og din drukken-skab, og sætter dig således ofte et eksempel, der er værdigt til efterfølgelse. Med rette sagde apostlen Peter om menneskene, at de ved intet, undtagen hvad de ved med deres sanser som ufornuftige dyr, skabt til rov og ødelæggelse. Og således omkommer I fra slægt til slægt, medens al skabningen sukker under sin besmittelse; og sorg og død, græmmelse og gråd opfylder menneskets dage«. Men ak, min sjæl, dvæl ikke længere ved denne grufulde scene; lad det være tilstrækkeligt, at vi tildels har op-

daget, hvad der er tabt, og lad os vende opmærksomheden mod det, som profeterne har sagt skulle genoprettes.

Da apostlen Peter prædikede for jøderne, sagde han: ».....og han må sende den Kristus, som var bestemt for jer, nemlig Jesus, hvem himmelen skal huse indtil genoprettelsestidene, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid.« (Ap. Gern. 3:20,21). Heraf ses det, at alle de hellige profeter fra Adam til Kristus har haft deres øjne fæstet på en bestemt tid, da alle ting skulle blive genoprettede til deres oprindelige skønhed og ypperlighed. Vi lærer også, at tiden, da det skal ske, vil indtræffe ved eller henimod Kristi andet komme; thi himmelen skal huse ham indtil alle tings genoprettelsestid, og da skal Faderen atter sende ham til jorden. (Ap. Gern. 1:11).

Vi vil nu læse Esajas 40:1—5: »Trøst, ja trøst mit folk, så siger eders Gud, tal Jerusalem kærligt til og råb kun til det, at nu er dets strid til ende, dets skyld betalt, tvefold straf har det fået af Herrens hånd for alle sine synder. I ørkenen råber en røst: Ban Herrens vej, jævn i det øde land en højvej for vor Gud! Hver dal skal højnes, hvert bjerg, hver høj skal sænkes, bakket land bliver fladt og fjeldvæg til slette. Åbenbares skal Herrens herlighed, alt kød til hobe skal se den. Thi Herrens mund har talet.«

Af disse vers lærer vi, at en røst skal høres i ørkenen for at berede Herrens vej, netop på den tid da Jerusalem har været nedtrådt af ikke-jøderne så længe, at den har fået dobbelt af Herrens hånd for alle sine synder, ja, når Jerusalems strid er endt og dens misgerninger tilgivet. Da skal denne proklamation høres, ligesom tidligere ved Johannes, ja, atter en proklamation for at berede Herrens vej for hans andet komme; og omtrent på den tid skal hver dal blive højnet, og hvert bjerg og hver høj blive sænket, og det, der er krumt, skal blive lige, og de ujævne steder jævne, og da skal Herrens herlighed blive åbenbaret, og alt kød skal se det altsammen, thi Herrens mund har sagt det.

Således ser du, at når hvert bjerg bliver sænket, hver dal højnet, de ujævne steder jævnet og de krumme steder lige, da vil jordens overflade ved disse omvæltninger begynde at få sin oprindelige skønhed tilbage. Men når alt dette er sket, har vi dog ikke helt fået vor genoprettelse; der er mange andre store ting, som må ske, for at alt kan blive genoprettet.

Dernæst har vi Esajas 35. kapitel, hvor vi igen læser om Herrens andet komme og de mægtige gerninger, som står i forbindelse med det. De tørre ørkener skal have overflod af damme og kilder med levende vand og skal frembringe rigeligt græs og blomstre som en rose, og på den tid kommer deres Gud med vrede og hævn, hvilket må hentyde til hans andet komme; og

Israel skal på den tid komme til Zion med sang og evig glæde, og sorg og suk skal fly fra dem. Her ser vi altså forbandelsen taget bort fra ørkenerne, og de bliver til frugtbare og velvandede egne.

Vi vil nu undersøge, om øerne igen skal vende tilbage til de fastlanle, hvorfra de er blevet løsrevet. Angående dette henviser vi til Åb. 6:14: ».....og alle bjerge og øer blev flyttet på deres plads.« Heraf lærer vi, at de blev flyttet andre steder hen, og da det er genoprettelsens tid for alt, hvad der er blevet forandret, vender de som følge deraf tilbage til de steder, hvorfra de først kom.

Vi kommer derefter til Esajas 13:13: »..... Jordan flytter sig skælvende ved hærskarers Herres harme på hans brændende vredes dag«. Ligeledes Esajas 62:4: »Du kaldes ej mer »den forladte«, dit land »den ensomme«; nej, »velbehag« kaldes du selv, og dit land kaldes »hustru«. Thi Herren har velbehag i dig, dit land skal ægtes.«

I første tilfælde ser vi jorden i bevægelse, i det andet ser vi den som en ægtehustru. Af disse, såvelsom af andre skriftsteder, lærer vi, at fastlandene og øerne skal forenes igen til eet, som det var i skabelsens morgen, og havet skal trække sig tilbage og samles på sit eget sted, hvor det var før; og alt dette vil finde sted gennem store naturbegivenheder, omtrent ved tiden for Herrens komme.

Se, Oliebjerget revner brat
når han sin fod på det har sat.
Og øer flygter på hans ord,
og havet ruller bort mod nord;
Det tørre bliver eet som før,
og vandet mer ej skade gør;
Velsignelser man da kun ser,
forbandelsen er ikke mer!

Når jorden således har fået sin oprindelige herlighed, som den havde, da den først blev til, idet bjergene er sænket, dalene højnet, det ujævne jævnet, ørkenerne blevet frugtbare og alle fastlande og øer sammenføjet igen, og forbandelsen er ophørt, så jorden ikke længer frembringer skadelige vækster, torne og tidsler, da vil det næste skridt være at genoprejse den umælende dyreskabning til dens tidligere freds- og herlighedstilstand og lade alt fjendskab ophøre på jorden. Men dette kan ikke ske, før en almindelig ødelæggelse er blevet udøst over menneskene, hvorved jorden vil blive fuldstændig rensat og al ugudelighed fejlet bort fra dens overflade. Dette vil ske ved »hans munds ris og ved hans læbers ånde«, eller med andre ord: ved en ild, der er lige så omfattende som vandfloden. »Han dømmer de ringe med retfærd, fælder redelig dom over landets arme. Volds-

manden slår han med mundens ris, gudløse dræber han med læbernes ånde. Og retfærd er bæltet, han har om sin lænd, trofasthed hofternes bælte. Og ulven skal gå hos lammet, panteren hvile hos kiddet, kalven og ungløven græsse sammen, dem driver en lille dreng. Kvien og bjørnen bliver venner, deres unger ligger side om side, og løven æder strå som oxen; den spæde skal lege ved øglens hul, den afvante række sin hånd til giftslangens rede. Der gøres ej ondt og voldes ej men i hele mit hellige bjergland; thi landet er fuldt af Herrens kundskab, som vandene dækker havets bund.« (Es. 11:4—9).

Når han således har rensset jorden og herliggjort den med Guds kundskab, ligesom vandet dækker havets bund, og han har udgydt sin ånd over alt kød, så både mennesker og dyr bliver fuldkommen uskyldige, som de var i begyndelsen, og kun lever af vegetabilier, og der intet findes, som kan skade og ødelægge på hele jorden, vil han, ifølge profeterne, give dens beboere stor fred og glæde. Esajas siger i 65:21—24: »Da bygger de huse og bor der selv, planter vin og spiser dens frugt; de bygger ej, for at andre kan bo, de planter ej, for at andre kan spise; thi mit folk skal opnå træets alder, mine udvalgte bruge, hvad de virker med hånd; de skal ikke have møje forgæves, ej avle børn til brat død; thi de er Herrens velsignede æt og har deres afkom hos sig. Førend de kalder, svarer jeg; endnu mens de taler, hører jeg.«

I denne lykkelige tilstand ser det ud til, at alle folk skal leve og opnå et træs fulde alder, og endda uden smerte eller sorg, og hvad som hedst de beder om, skal hurtigt blive bønørt, og alle deres fornødenheder skal tildeles dem i rigeligt mål. Naturligvis vil ingen af dem slumre i støvet, for de vil hellere forvandles, det vil sige forandres i et øjeblik fra dødelighed til udødelighed, og derefter vil de leve og regere med Frelseren på jorden.

Således har vi nu drøftet profeternes forudsigelser om de forskellige begivenheder, som skal bringe jorden og dens beboere tilbage til den fuldkommenhedstilstand, som de først befandt sig i, og hvor de vil være i skabningens store sabbat. Da vi nu har set alle ting blive genoprettet blandt de levende, vil vi nu henvende vor opmærksomhed på dem, der hviler i støvet; men for nøjagtigt at kunne forstå beskaffenheden af deres genoprejsning, må vi konstatere alle enkelthederne angående Jesu opstandelse, for han var netop det forbillede, efter hvilket alle hans hellige vil blive oprejst. Vi erindrer, for det første, at han var iført kød og ben ligesom andre mennesker, og på alle måder underkastet sult, tørst, smerte, træthed, sygdom og død, ligesom enhver anden, kun med den forskel, at han var i stand til at tåle mere end noget andet menneskeligt væsen. For det an-

det, at det samme legeme blev hængt på korset og gennemboret med nagler, som blev drevet gennem hans hænder og fødder, og at man stak et spyd i hans side, hvorfra der løb blod og vand ud. For det tredje, at det samme legeme var fuldkommen livløst som ethvert andet lig, blev taget ned, uden at noget ben blev brudt, og omhyggeligt indsvøbt i linned og lagt i en grav, hvor det blev indtil den tredje dag, da kvinderne og hans disciple kom til graven tidligt om morgenen og fandt ligklæderne ligge ubenyttet, og svededugen, som havde været om hans hoved, omhyggeligt foldet sammen og lagt til side; men legemet, som havde ligget der, var borte. Af alle disse omstændigheder ser vi, at det samme kød og de samme ben, som var lagt i graven, virkelig var oprejst fra de døde, var blevet levende igen og havde kastet ligklæderne, som nu ikke længere behøvedes, bort. Og Jesus Kristus opstod i triumf fra de dødes bolig, med det samme legeme, som var blevet født af en kvinde og derefter korsfæstet; men intet blod flød i hans årer, thi blodet var det naturlige liv, hvori dødelighedens sæd lå, og et menneske, som var genoprejst med kød og blod, ville være forkrænkeligt, og som følge deraf atter være underkastet døden, hvad der ikke var tilfældet med vor Frelser, skønt han havde kød og ben efter sin opstandelse, for da han viste sig for sine disciple og disse blev bange, fordi de troede, at det kun var en ånd, sagde han for at rette deres misforståelse: »Føl på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har.« Og da han bad om noget at spise, fik han et stykke af en stegt fisk og af en honningkage, og han spiste det. Senere bad han Thomas stikke sin finger i naglegabene i hans hænder og sin hånd i hans side, hvoraf det tydeligt ses, at han ikke alene havde sit tidligere legeme, men også de samme vunder fandtes på det som et vidnesbyrd, og vil vedblive at være der, indtil han kommer igen, når jøderne vil se på ham, som de har gennemstukket og spørge: »Hvad er disse sår i dine hænder og fødder?«

O, I hårdhjertede, I ugudelige menneskebørn, jeres øjne vil meget snart se ham, som blev korsfæstet for jeres synder; da skal I erfare, at de dødes opstandelse er en virkelighed, at de opstandne har legemer, som man kan røre ved, og at evigheden ikke er et skyggeland eller en fantasiverden, som nogle mener.

Blandt de ting, som Jesus foretog sig efter sin opstandelse, ser vi ham i den beskedne beskæftigelse at stege fisk, og han bad sine disciple komme og spise med (Joh. 21:1—13). O, hvilken fordringsløshed, hvilken kærlighed, hvilken nedladdenhed! Undrer jer, o himle! Vær forbavset, o jord! Se Forløseren iklædt udødelighed, og dog siddende ved en kulild under åben himmel med sine brødre, ydmygt deltagende i et måltid fisk, som han havde tilberedt med sine egne hænder! O, I store og ædle på

jorden, som svælger i luksus og overdådighed! O, I præster, som er belæst med ære, titler, rang, rigdom og denne verdens glans, her er noget for jer at lære, som burde få jer til at rødme. Kald jer derfor ikke mere for de sagtmødige og kærlige Jesu disciple!

Men vi må vende tilbage til opstandelsen. Da vi nu uimodsigeligt har bevist, at vor Frelser opstod fra de døde med det samme legeme, som hang på korset, og som bestod af både kød og ben, og at han spiste og drak med sine disciple, er beskaffenheden af de helliges opstandelse een gang for alle afgjort. Men dersom der ønskes flere beviser, har vi dem i Jobs profeti, som er citeret i et tidligere kapitel, og hvor han siger, at hans Forløser skal stå på jorden i de sidste dage, og at han (Job) skulle se ham i kødet, skønt orme skulle fortære det legeme, som han da havde. Sikkert er det, at de hellige atter skal få deres legemer, hver del af det på sin rette og fuldkomne plads, og bestående af kød, sener og hud, ligesom vore nuværende legemer; men de bliver udødelige og ikke mere underkastet forkrænkelsen, og de skal iføres hvide klæder af fint linned, passende for udødelige væsener. Med rette sagde apostelen: »I himmelen har vi en mere varig substans« (ikke skygge).

(Fortsættes).

Kirken ude omkring.

Tidligere missionspræsident i Danmark Edward H. Sorensens hustru, søster Minnie B. Sorensen, er blevet indsat som medlem af General-Hovedbestyrelsen for Primary-organisationerne i Kirken. Søsken-
de i Danmark ønsker søster Sorensen hjertelig til lykke med det nye, ansvarsfulde kald!

Distriktskonferencerne

i efteråret 1953 vil blive afholdt som følger:

Esbjerg	26., 27. og 28. september
Aarhus	3., 4. og 5. oktober
København	10., 11. og 12. oktober
Odense	17., 18. og 19. oktober
Aalborg	24., 25. og 26. oktober

Se det udførlige program i september nummeret!

Ved konferencerne vil den tidligere omtalte optagelse af det forenede skandinaviske kors sang i Salt Lake City blive spillet.

Ydmyghed

Ydmygheden er en kostelig gave til mennesket og er en velsignelse til dem, der har et ønske om at have den. Kun de meget ufølsomme og selvglade er tilfredse med deres forhold til Gud og deres næste.

Der er mange, der mener, de har en løsning på forholdet, men de ønsker altid at begynde med andre end sig selv. Vor tilbøjelighed til at se andre menneskers fejl og vende det døve øre til vore egne, skyldes ikke, at vi ikke elsker vor næste, men den skyldes vor stolthed, ærgerrighed og selvretfærdighedstrang. Det er desværre de flestes natur.

Jesu Kristi Kirke er et levende og uomstødeligt bevis på, at mennesket kan forandre sig, når det lærer at tage et overblik over sig selv.

Mange af os ved meget godt, hvordan og på hvilke punkter andre mennesker trænger til at blive anderledes. Men hemmeligheden bag vort forhold til hinanden, og til opbygning af kærligheden til vor næste, ligger i, at vi begynder at analysere os selv og bringer det, der er forkert, i orden.

Men hvor skal vi begynde? — Vi skal bare begynde med at være ærlige — helt igennem ærlige — overfor os selv.

Vor Kirke har så mange dejlige salmer og sange, som er så fyldt med visdom, at vi ikke bare skal synge dem, men læse dem, når vi har brug for et godt råd; prøv at læse sang nr. 14 i søndagsskole-sangbogen: »God og venlig altid vær, sanddru og tro«, o. s. v. Taler den ikke med al tydelighed til de ædleste følelser hos os, med ord, som vi alle har brug for?

Lad os gå et skridt videre og slå op på Lukas 12. kapitel fra 49. vers. Derved kommer jeg til at strejfe tanken om det menneske, jeg ikke kan fordrage, — er det altsammen hans fejl? Måske har jeg 10 pct. af fejlen, så vil det være lettere for mig at indrømme de 10 pct., end det er for ham at bringe de 90 pct. i orden, — så hvorfor ikke begynde med det?

En ærlig undskyldning gør altid sin virkning, lige meget hvor vi er, i Kirken, i privatlivet eller på arbejdspladsen.

Er vi beherskede af vore egne selviske tanker og ønsker, eller er vi fri til at gøre det, vi ved er rigtigt?

Absolut renhed angår såvel tanke som handling. Det er en vanskelig prøve at komme igennem, men vi kan bestå denne prøve, og vi skal bestå den. Det kan ingen af os være i tvivl om, når vi læser sang nr. 9: »Gør hvad er ret, lad så følgerne komme«.

Vi taler så meget om kærlighed, — sand kærlighed vil sige at gøre noget for andre end os selv; for at kunne det, må vi finde svaret på ærgerrighed og misundelse i os selv. — Det skal der et mirakel til. Men miraklet er sket, når vi begynder at lytte dobbelt så meget, som

vi taler. Det skulle være det normale for et menneske, eftersom vi er blevet udstyret med to øren og kun een mund.

Når vi begynder at bringe de ting i orden, vi kan, frigøres der en ny kraft i os, som skærer lige ned gennem al den stolthed, det begær og den bitterhed, der behersker så meget i vor tilværelse. Når man gør et ærligt forsøg, så begynder der noget helt nyt for en. Man bliver eet med andre, og man skaber enhed. Mennesker og forhold bliver nye omkring en. En kraft er sat ind, som er med til at genopbygge og videreføre Guds sande Kirke på jorden i de sidste dage.

Og tidspunktet til at begynde er — nu.

Emilé Hoffmann Larsen, København.

KIRKENS LITTERATUR

Søger Lærdom ved Læsning og ved Tro

Mormons Bog	kr. 5.00
Lære og Pagter	» 6.50
Den kostelige Perle	» 2.00
Bibel-Citater	» 2.50
Trosartiklerne, stift bind	» 8.50
Trosartiklerne, blødt bind	» 9.00
Hvem er mormonerne?	» 3.00
Sandheden om mormonerne	» 1.25
Søndagsskole-sangbog	» 1.00
Veien til fullkommenhet (norsk)	-> 10.75
Jubilæumsskrift (100 år)	» 1.00
Skandinaviens Stjerne (1 år)	i Danmark » 8.50
	i udlandet \$ 2.00
Hvad er Mormonismen?	kr. 0.50
Anderson plan (dansk)	» 2.50
Anderson Plan (engelsk)	» 1.25
En Gud som taler	» 0.60
Stråler af levende lys	» 0.60
Billede af templer	» 0.50
Under the Midnight Sun, by Erastus Snow	» 21.00
Genealogiske skemaer	diverse, pr. stk. « 0.10
Kvindelig hjælpeforenings lektichefter	» 2.50

Ved bestilling bedes betaling venligst indsendt samtidig til CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F., Postgirokonto nr. 333.38. Husk på talonen at anføre, hvad pengene skal benyttes til.

Kredslærernes budskab.

Syndsforgældelse.

At omvendelse og dåb bevirker syndernes forladelse, læser vi klart og tydeligt i Ap. Gern. 2:38, hvor Peter taler til jøderne på pinsefestens dag, og i Mark. 1:4—5, hvor Johannes råber omvendelse og dåb til folkeskarerne. — Se også Ap. Gern. 22:16, hvor det anføres: »Stå op, og lad dine synder aftvætte.....«.

Læren om syndsforgældelse ved dåb affødte den misforståelse, at det gjaldt om at udskyde sin dåb så længe som muligt, for at have så få synder som muligt ved dødens indtræden, men det er selvfølgelig ganske forkert, sådan kan vi ikke narre en alvidende Gud.

Også efter at man er blevet døbt, vil ethvert menneske begå fejl og synder. — »Ingen er retfærdig,, nej ikke een«. (Rom. 3:10). Se også 1. Joh. 1:8—10, her omtales tilgivelse på betingelse af erkendelse og bekendelse, og den naturlige følge heraf er selvfølgelig, at man prøver at forbedre sig, når man har erkendt, at man har fejlet.

For alle synder, man begår efter at være blevet døbt, er der tilgivelse på betingelse af, at man omvender sig og afstår fra at gøre det, som er forkert, men en sådan omvendelse skal være effektiv. I Lære og Pagter læser vi i afsnit 1:31—33: »Thi jeg, Herren, kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed. Dog skal den, som omvender sig, tilgives, men den, som ikke omvender sig, ham skal endog fratages det lys, som han har modtaget, thi min ånd skal ikke for evigt trættes med menneskene, siger Hærskarernes Herre.«

En betingelse for, at vi får tilgivelse, er, at vi selv tilgiver dem, som vi synes fejler mod os.

»Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden, thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren, thi på ham hviler en store synd. Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker.« (Lære og Pagter 64:7—10).

I »Fader vor« beder vi: Forlad os vor skyld, som vi også forlader vore skyldnere. (Mark. 6:12). Læs også vers 15, hvor det understreges: »Thi forlader I ikke menneskene deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser.«

I vort samvær og samarbejde med andre mennesker har vi ofte brug for at kunne tilgive, og det kan ofte være svært; det er store krav, der stilles til os i det ovenfor citerede og ligeledes i Jesu ord, som er anført i Matt. 5:43,44, om at vi skal elske vore fjender og bede for dem, som forfølger os; men lad os huske, at vi må tilgive for at få tilgivelse, og bede Gud om styrke til at kunne mestre denne kunst.

Ejnar Nielsen.

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes inden den 5. ds.

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

Kredslærerindernes budskab er for oktober måned:

»Brug derfor ikke penge til det, som ikke er af nogen værdi, brug heller ikke jeres arbejdskraft på det, der ikke kan tilfredsstille jer.« (2 Nephi 9:51). *Formål*: at opmuntre søstre til at søge efter livets sande værdier.

Hver enkelt af os er ansvarlig for den rette og kloge anvendelse af vor tid og vore midler, medens vi er her på jorden. Der vil blive kaldt på os alle til at give en redegørelse for os selv for at afgøre, hvorvidt vi har været lydige og dygtige tjenere eller ej. Denne redegørelse eller beretning er under forberedelse hver dag i vort liv.

En sætning, der sommetider bruges af de handlende ved averteringen af deres varer, lyder således: »Vi giver Dem det meste for Deres penge.« Et rimeligt spørgsmål for os at stille os selv er: »Får jeg det meste ud af mine penge? Får jeg fuld valuta og varig tilfredsstillelse for de anstrengelser og bestræbelser, jeg lægger for dagen?« Disse spørgsmål skulle være af stor og dyb interesse for os som sidste dages hellige, thi det er afgjort, at det, vi gør med vore penge, vor tid og vor energi bestemmer det mål, vi vil opnå.

Sætter jeg kun min hu til at opnå materielle besiddelser? Arbejder jeg for det, der foregår i livet? Eller arbejder jeg for de uforgængelige skatte, som jeg kan tage med mig ind i evigheden? I denne pengegalde verden ser det ud til, at mange menneskers største ærgerrighed er at tilegne sig de verdslige goder, men Herren belærte os tydeligt således: »Men søg først Guds rige og hans retfærdighed.« (Matt. 6:33).

Et gammelt fransk ordsprog siger: »penge er en god tjener, men en dårlig herre.« Penge kan både opbygge og ødelægge, alt efter den brug man gør af dem. Hvis det at søge Guds rige er vor første og største interesse, så kan penge afgjort hjælpe os med at opnå disse ædle mål. Måske burde nogle af vore anstrengelser dirigeres ad andre baner. Dersom vi ikke omhyggeligt undersøger vort daglige program, vil vi spille tid og penge på værdiløse ting eller på verdslige fornøjelser, som svækker og afkræfter legeme og karakter.

På hvad kan vi da med klogskab bruge vore penge og vore evner? Hvilket arbejde og hvilken gerning vil tilfredsstille os? Endeløs glæde og dyb tilfredsstillelse bliver resultatet af sådanne bestræbelser som klog opdragelse af en familie, udvikling af skabende talenter i Herrens tjeneste, missionærvirksomhed, tempel- og genealogisk arbejde, venlige handlinger overfor naboer og venner og alle former for deltagelse i Kirkens virksomhed og studium af evangeliets principper.

Opbygning af karakteren.

Vi opbygger vor karakter dag for dag. Hver tanke og hver handling hjælper med til at danne vor karakter. Vi kan ikke opbygge en god karakter, hvis vi kun har dårlige tanker, kritik, uhæderlighed og vantro. Heller ikke kommer en dårlig karakter gennem en retskaffen levevis eller ved at vise lydighed, tilgivelse, barmhjertighed, kærlighed, dyd og mange andre egenskaber. Disse er nogle af de vigtige ting, der skal overholdes for at hjælpe med til at danne en god og sund karakter.

Hvert menneske danner sin egen karakter. Ingen andre kan opbygge den for ham. Hvert menneske må selv søge sig det bedste materiale, så han kan opbygge en karakter, der kan være en ære for ham selv, hans familie og hans land.

Allerførst må vi have gode, rene tanker, og derefter vil gode handlinger være sikre på at følge efter. Hvis vi udfører en uvenlig handling eller kommer med bitter, ironisk kritik af vor broder, var det ord eller handling først en tanke. Da var det tiden, at den skulle have været undertrykt og aldrig have fået lov til at vokse.

Kritik er en lav ting. Den har en bitter brod og kan bringe sorg og smerte til mange mennesker. Som en almindelig regel kan man sige, at de, som kritiserer uretfærdigt, har et egenkærligt, misundeligt motiv til at gøre dette. Ofte er de ikke klare over, at de skader sig selv lige så meget som dem, de kritiserer.

Det ligger i enhver magt at mildne vredens, misundelsens eller kritikens ord, før det udtales. En klog mand sagde engang, at en stor del af elendigheden og smerten i verden ville kunne undgås, hvis enhver ville tælle til ti, før han siger et uvenligt ord. Hvis vi blot ville tage et øjeblik til at overveje det, ville vi tøve med at sige det ord, som vi måske ville have sagt i hastværk.

Der findes mange kloge og verdslige råd i den største af alle bøger, Bibelen, men det ville især være godt for os ofte at læse det tredje kapitel i Jakobs Brev.

Også i 34. kapitel 14. vers af Salmernes Bog hedder det: Så va'r din tunge for ondt, dine læber fra at tale svig.

Og i Ordsprogenes Bog 21. kapitel 23. vers er disse ord tydelige: Den, der vogter sin mund og sin tunge, vogter sit liv for trængsler.

Der er så meget godt i denne vidunderlige verden, som Herren har givet os, der burde ikke være nogen plads i nogen sidste dages helligs hjerte til noget smudsigt eller grimt. Lad os prøve at optage alt det gode og vidunderlige, vi kan, og opbygge en karakter af ægte værdi, så vi kan blive en ære for vor familie, vor kirke og vort samfund.

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Primary.

Det er let nok at være venlig,
når alting går som en leg,
men den, som kan smile,
når alting går galt,
han er værdifuld for dig.

For hjertets prøve er modgang,
den kommer til en og hver;
det smil, som er værdigt
til jordens pris,
er det smil, man i fårer ser.

Vi tror på, at vi altid bør prøve på at holde mundvigene vendt opad. Det er ikke altid let, men det hjælper meget at forsøge. Munterhed siges at hjælpe på fordøjelsen og også at fremme et godt helbred, og af den grund betaler det sig at være munter. Digteren siger:

»Det er den sang, vi synger, og det smil, vi har,
som altid gør solskinet åbenbar.«

Den slags solskin afhænger ikke af vejret, men af os selv. Vi som Primary-medhjælpere kan frembringe alt det solskin, vi ønsker, fordi vi arbejder med børn, og når man underviser børn, kan man ikke lade væe med at blive lykkelige selv, for børn er naturlige solskins-frembringere. Naturligvis har vi vore problemer med dem, men den glæde, vi får ved at hjælpe dem og give noget til andre for at gøre dem lykkelige, er langt større end det, vi giver. For at blive en, der bringer solskin, må man gøre fire ting: 1) have glade og venlige tanker, 2) se glad og venlig ud, 3) tale glad og venligt, 4) handle således, at vi gør andre glade. Hvis vi kan gøre disse fire ting, vil vi blive de mest elskede personer i grenen. Vis børnene kærlighed, giv dem gode lektier, og I vil få den bedste Primary i missionen.

Primary hovedbestyrelse.

Ungdomsforeningen.

Vi benytter denne lejlighed til at sige tak til alle dem, der arbejder i G.U.F. i den danske mission. I udfører et stort arbejde, og I har nu lejlighed til at gøre et endnu større arbejde. Vi ved alle, at vi for øjeblikket kun har få missionærer, så der nu er lejlighed for os som G.U.F.-medarbejdere til at hjælpe med til at udføre dette arbejde. I vore ungdomsforeninger er der mange af dem, der kommer, som ikke er medlemmer af Kirken. Hvis vi har gjort vor del og har forberedt lektierne og programmerne tidligt nok i fovejen, vil vi have hjulpet dem til at lære mere om evangeliet. Det vil også være en god idé at

byde alle dem, der kommer til møderne, velkommen og få dem til at føle sig hjemme. En af vore lamanitiske brodre begyndte engang sit vidnesbyrd med at sige: »Er I nogensinde kommet ind i et hjem og straks følt, at I hørte til dér?« Og det er sådan, alle burde føle, når de kommer til vore møder, at de horer til dér. Og de kan få den følelse, hvis vi vil gøre vort til det.

Arbejd sammen som en enhed; G.U.F.-præsidenter, arbejd sammen med jeres rådgivere, sekretærer og lærere, kom frem med alle problemer til dem, og lad dem få noget af ansvaret med at klare dem. Forbered lektierne i forvejen, og benyt alle de hjælpemidler, vi så ved Stævnet. Og I er altid velkommen til at skrive til os, og vi vil gøre vort bedste for at hjælpe jer på alle måder.

»Jeg hjælper dig, og du hjælper mig,
se, hvilken hjælpsom verden på vej.«

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse.

Genealogisk forening.

Genealogisk forenings opgaver er: 1) At fremme søskendes interesse for at søge deres slægt, 2) at hjælpe dem tilrette med alle spørgsmål som måtte opstå i forbindelse hermed.

Derfor beder vi søskende om ikke at forsømme denne pligt og komme til de genealogiske foreninger, når de trænger til vejledning.

Noget, som har været til bekymring for mange søskende, hvis forfædre kom fra Sverige, var dette, at vi ikke kunne forvente valutatildeling til udførelse af genealogisk arbejde. — Nu er forholdene imidlertid blevet noget bedre, så vi kan forvente tildeling af ikke altfor store beløb. — Til underretning for søskende kan vi meddele, at vi fra svensk side har modtaget nogle tryksager angående genealogi derovre. Det fremgår deraf, at prisen i Sverige er noget højere end her. At arbejde til en fast pris pr. navn kender de ikke, og det anslås i denne tryksag, at prisen for udforskning af en familiegruppe (skema) vil være 15 til 20 svenske kroner (20 a 25 danske kroner).

En undersøgelse af de første 4 slægtsled anslås at ville koste 250 til 400 svenske kroner.

Betalingen er hel eller delvis forud, idet arbejdet ikke påbegyndes, før der er indbetalt en første-rate og truffet aftale om betaling af resten. — Der kan som her fastsættes et beløb, der ikke må overskrides. — De søskende, som har interesse i dette, beder vi om at henvende sig til os med alle de oplysninger, som det er muligt at fremskaffe, samt straks at begynde at samle de fornødne midler, f. eks. gennem genealogisk forenings opsparingsystem.

Nu, da vi atter har de lange aftener, er der god lejlighed til at tage det genealogiske arbejde op — lad os ikke forsømme denne vor pligt.

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Søndagsskolen.

Vi har hørt fra flere af søndagsskolerne i missionen, og vi er glade for at høre om den fremgang, som I alle har. Og vi ved, at vi ikke kan have fremgang, med mindre vi selv arbejder og hjælper tingene til at gå fremad!

Vi som lærere, lærerinder og medhjælpere i søndagsskolen her i Danmark har en vidunderlig lejlighed til at hjælpe Herrens værk fremad. Der er mange folk, som kommer til møde søndag formiddag og aldrig til de andre møder. Så har vi en stor chance for at lære dem Jesu Kristi evangelium og være gode missionærer og et godt eksempel for dem.

Hver søndag formiddag bør vi som søndagsskole-medarbejdere hilse på alle dem, der kommer til Kirken. Byd dem velkommen til vor søndagsskole og hjælp dem til at føle sig hjemme.

Vi har i den danske mission læsere og lærerinder, som gennemlæser hele deres lektiehefte fra først til sidst, så snart de får heftet. Ved at gøre dette kan de se, hvorledes lektierne er frem i tiden, og de kan samle billeder og andet materiale, som de har brug for. Lad os ikke vente til søndag morgen med at studere vore lektier. Forbered dem i forvejen. Lad os gøre *vore* lektier til de bedste i missionen.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Bemærk: Søkende, som kommer til kundskab om personlige nyheder, som f. eks. *runde fødselsdage* (fra 60 år), *bryllupper*, *sølvbryllupper*, *guldbryllupper* o. s. v., bedes venligst meddele det *direkte* til »Stjernen«s redaktion, Priorvej 12, København F., snarest muligt og i hvert fald *inden den 5.* i måneden før begivenheden indtræffer, således at meddelelsen kan komme i bladet i rette tid.

Fødselsdage:

Randers: Den 7. oktober fylder søster Sine Dorthea Frandsen 70 år. Hjertelig til lykke!

Esbjerg: Den 12. oktober fylder søster Ane Pedersen 70 år. Hjertelig til lykke!

Aalborg: Den 12. oktober fylder broder Christian Herman Tranholm 65 år. Hjertelig til lykke!

København: Den 29. oktober fylder søster Ane Olsen, Virum, 80 år. Hjertelig til lykke!

Aarhus: Den 29. oktober fylder søster Marie Haun 65 år. Hjertelig til lykke!

Bryllup i U. S. A.: Tidligere missionær i den danske mission, Jarvis Anderson, blev den 26. august i Idaho Falls Templet viet til Venetta Buttars. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i U. S. A.: Tidligere missionær i den danske mission, Milton H. Larsen, viedes den 27. august i Salt Lake Templet til Lois Wilkey. Hjertelig til lykke!

Fra missionsmarken

Amager gren: Søndag den 23. august er ældste B. Grant Gudmundson på grund af hjemrejse blevet afløst som grensforstander for Amager gren, og i stedet er broder Villy Sørensen blevet indsat.

Randers: Arbejdet med kirkebygningen i Randers er nu skredet stærkt frem, og vi bringer hermed et billede, der viser kirkebygningen, som den tog sig ud i slutningen af august måned.

Randers kirkebygning fotograferet i slutningen af august måned 1953.

Aalborg Primary arbejder.

I gennem længere tid har der i Aalborg gren været stor tilslutning til Primary, således at det har været nødvendigt at oprette forskellige steder, hvor børnene kunne mødes, og der findes i dag afdelinger i

Nr. Uttrup og Vejgaard foruden i Aalborg. Præsidentinder er: I Aalborg søster Gerda Nielsen, i Vejgaard søster Margit Pedersen og i Nr. Uttrup søster Anna Sørensen.

Den 8. august afholdt Vejgaard Primary en vellykket fest til fordel for arbejdet. Aftenen var under søster Pedersens ledelse, og det var dejligt at se, hvor hårdt Kirkens funktionærer arbejder for at fremme Herrens sag, og hvor villige børnene er til at deltage på programmerne.

Vejgaard Primary har en stor tilslutning; der er ca. 40 børn til hvert møde. Nr. Uttrup har også god tilslutning, ca. 25—30 hver gang.

Aalborg Primary holdt den 1. september åbningsfest, hvor der serveredes kager m. m. til de tilstedeværende. Der var mødt ca. 25 børn.

Vi kan ikke andet end give de forskellige, som arbejder i Primary i Aalborg gren, en tak for deres store arbejde og energi for at fremme Herrens sag. Fortsæt, som I er begyndt, og I vil se store frugter og velsignelse i jeres arbejde. Må Gud velsigne jer i det arbejde, som påhviler jer.

C. H. B.

Odense: Lørdag den 5. september havde Odense gren arrangeret en fest for medlemmer over 50 år. Man mødtes om eftermiddagen i kirken i St. Graabrødrestræde og gik derfra til en af byens biografer, hvor den forfilm, der beretter om vor kirke, blev vist. Efter biografuren gik man til den nye kirkebygning i Lahns-gade, og dér havde

Fest for de ældre i Odense.

Kvindelig hjælpeforening sørget for det kulinariske, og et meget smukt bord var pyntet i den store festlige G. U. F. sal. Der blev serveret flæskesteg med rødkål og derefter frugtsalat. Så var der fornøjeligt samvær og forskellig form for underholdning, og deltagernes glæde over det altsammen var synlig, og også missionspræsidentparret havde glædet alle ved at komme tilstede og deltage i festen.

L. C.

Ved et meget smukt forprogram hædrede Odense G. U. F. onsdag den 9. september fire MIA MAIDS og deres leder for at have opnået ærestitlen MIA JOY, og G. U. F.'s præsident overrakte hver af dem deres certifikat og nålen, der hører til denne opnåelse.

L. C.

MIA MAIDS i Odense opnår ærestitlen MIA JOY

Bemærk: Oplysningerne om dåb, velsignelser, ordinationer, emigrationer, udelukkelser og dødsfald er taget fra de officielle attester, som missionskontoret modtager fra grenene, og meddelelser om eventuelle fejl eller manglende data bedes derfor rettet til den pågældende grensforstander.

Rettelse: I sidste nummer af »Stjernen« anførte vi, at Alfred Jensen, Skive, den 12. juli blev ordineret til ældste. Dette beror på en beklagelig fejltagelse, broder Jensen blev ikke ordineret til ældste, men til præst.

D Å B

AALBORG:

29. maj:

Martha Marie Sørensen Poulsen, døbt af ældste Clifford J. Kindred, håndspålæggelse af samme.

18. juli:

Lars Erik Hagon Uttrup, døbt af Marinus Madsen, håndspålæggelse af ældste Clifford J. Kindred.

Jens Birger Madsen, døbt af Marinus Madsen, håndspålæggelse af ældste Clifford J. Kindred.

Eli Thorlak Hansen, døbt af ældste Clifford J. Kindred, håndspålæggelse af samme.

Laura Rigmor Hansen, døbt af ældste Clifford J. Kindred, håndspålæggelse af samme.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Velsignelser:

Herning: 26. juli: Thomas Christian Hyldgård og Karen Maygård Olesen Hyldgårds tre børn, Inga Hyldgård, Birthe Hyldgård og Svend Erik Hyldgård, alle velsignet af ældste Creed L. Mortensen.

Amager: 2. august: Emil Lauridsen og Jenny Rosetta Petersen Lauridsens datter, Ellis Rosa Lauridsen, velsignet af ældste Ole C. Petersen.

Odense: 2. august: Erik Herluf Andersen og Edith Katrine Rasmussen Andersens døtre, Marian Andersen og Ann-Berit Andersen, velsignet af henholdsvis ældste Marcus J. Gregersen og ældste Benworth S. Hansen.

Aalborg: 18. juli: Lars Søren Hagon Uttrup og Jenny Laura Olsen Uttrups søn, Chresten Hagon Uttrup, velsignet af ældste Clifford J. Kindred.

Randers: 25. august: Johannes Jürgen Larsen og Johanna Gertraud Sturm-Boden Larsens søn, Carsten John Larsen, velsignet af ældste Edmo Rasmussen.

Ordinationer:

København: 2. april: Tom Norup Nielsen ordineret til lærer af ældste Val Gene Day.

23. juli:

Albert Johannes Andersen, døbt af ældste Clifford J. Kindred, håndspålæggelse af samme.

Betty Andersen, døbt af ældste Clifford J. Kindred, håndspålæggelse af samme.

KØBENHAVN:

2. august:

Aase Berit Steen Andersen, døbt af ældste William S. Ray, håndspålæggelse af Paul Jakobsen.

HORSENS:

22. august:

Lizzie Ellinor Leed, døbt af Richard A. Hansen, håndspålæggelse af ældste Larry D. Slaughter.

19. juli: Aage Thorkild Stilling ordineret til ældste af ældste Creed L. Mortensen.

26. juli: Olaf Emilé Hoffmann Larsen ordineret til diakon af Paul Jakobsen.

Jørgen Ringheim ordineret til diakon af ældste Ernest A. Jensen.
Julius Nicolius Madsen ordineret til diakon af ældste Ernest A. Jensen.

2. august: Poul Erik Kristensen ordineret til ældste af Helgo Jensen.

Amager: 9. august: Villy Sørensen ordineret til ældste af missionspræsident Junius M. Sørensen.

Odense: 26. juli: Benno Robert Jørgensen ordineret til lærer af ældste Benworth S. Hansen.

Bent Gjennerkov Jensen ordineret til diakon af ældste Stanley E. Gudmundsen.

2. august: Mads Christian Damsted ordineret til lærer af ældste Marcus J. Gregersen.

16. august: Henrik Eduard Christoffersen ordineret til lærer af ældste Arden A. Vance.

Hjørring: 2. august: Erik Nielsen ordineret til lærer af ældste Ted J. Mortensen.

Herning: 26. juli: Thomas Christian Hyldgård ordineret til diakon af ældste Creed L. Mortensen.

Aalborg: 29. marts: Svend Aage Reuter ordineret til diakon af ældste Clifford J. Kindred.

28. juni: Charles Jepsen ordineret til diakon af ældste Clifford J. Kindred.

13. juli: Lars Søren Hagon Uttrup ordineret til præst af Anton Falden.

15. juli: Marinus Pedersen Madsen ordineret til ældste af ældste Clifford J. Kindred.

24. juli: Otto Hagensby ordineret til diakon af ældste Clifford J. Kindred.

27. juli: Dan Søndergård Madsen ordineret til lærer af Marinus P. Madsen.

Even Søndergård Madsen ordineret til præst af Marinus P. Madsen.
Niels Christian Iversen ordineret til lærer af Anton Falden.

31. august: Bent Kalf Andersen ordineret til lærer af Verner H. Andersen.

Emigrationer:

Aalborg: Birthe Wagner er den 28. august emigreret til Salt Lake City, Utah.

Aalborg: Den 5. august er Marinus Pedersen Madsen, Maren Søndergård Madsen, Even Søndergård Madsen, Dan Søndergård Madsen og Jens Birger Madsen emigreret til Provo, Utah.

Missionærankomster:

Den 8. september ankom ældste William James Murri fra Pocatello, Idaho, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Midt i oktober ankommer ældste Figat H. Breum og søster Anny H. Breum fra Salt Lake City, Utah, som missionærer til den danske mission. Broder og søster Breum emigrerede i juni 1947 fra Danmark til Amerika og er de første efterkrigstidsemigranter, der vender tilbage til Danmark som missionærer. Søkende i den danske mission byder dem hjertelig velkommen og beder Gud velsigne dem i deres kald.

William James Murri.

Anny Breum.

Figat H. Breum.

Missionærflytninger:

8. juli: Glenn G. Vincent fra Esbjerg til Fredericia—Kolding.

Dennis W. Christensen fra Fredericia—Kolding til Esbjerg.

11. juli: Finn A. Thomsen fra Odense til Esbjerg.

B. Grant Gudmundson fra Skive til Amager.

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

3. september:
Calvin E. Andersen
fra Grantsville, Utah,
efter sidst at have ar-
bejdet i Aalborg.

3. september:
Glenn G. Vincent
fra Spanish Fork, Utah,
efter sidst at have ar-
bejdet i Aarhus.

3. september:
Larry D. Slaughter
fra Bakersfield, Califor-
nien, efter sidst at hav-
arbejdet i Aarhus.